

MAREEA

dorință

a unei ZĂNE

mici

LOREDANA STANCA-DINU

ILUSTRAȚII DE CĂRINA DRĂGAN

Cu drag de voi,

fie că sunteți pui de om, fie că sunteți oamenii care-i purtați în cârcă, în brațe și mai mereu în gândurile voastre, cu drag de viață și de noi, de toți, am scris aproape pe nerăsuflăte povestea aceasta, care se vrea un manifest pentru o lume plină de culoare!

De la fereastra mea, de-acum, îmi pare că nuanțele de gri s-au înmulțit prea mult! Și tot de aici observ că-s prea puțini cei cărora le mai pasă de verdele viu al plantelor, de singurele insecte, albinele, care lucrează în folosul omului, de dansul unui fluture multicolor, de ciripitul păsărelelor, de bucuria unui trai ce-abundă de culoare!

Indiferent de cum va arăta lumea de mâine, cred cu tărie că-n viața copiilor noștri albinele și florile trebuie să continue să fie! Căci, dacă vreți, sunt ca o binecuvântare pentru noi!

În ceea ce mă privește, am avut privilegiul să-mi trăiesc copilăria în orașelul de la poalele Tâmppei. Și am crescut cumva, cel puțin în primii șapte ani, printre florile mamei mele, căci aveam o grădină imensă și-atât de frumos colorată, cum trebuie să fie și în Rai! Și-n anii aceia, de vă spun, cu mama alături plantam prima mea floare și învățam că locul lor, al florilor, era acolo, unde fuseseră plantate,

că mă pot bucura de parfumul lor și fără să le rup, că pot s-ajut udându-le doar dimineața ori seara, pe răcoare. Și mai apoi pândeam albine și bondari, căci tare-mi mai plăcea să-i văd în floare!

Eram de-o șchioapă, da, dar faptul că eu contribuiam, alături de iubita-mi mamă, îmi făcea sufletul să salte și inima să bată tare!

Revenind la vremurile de acum, când știm cu toții că albinele ar putea chiar să dispară, privești în jur și vezi că preocuparea de a planta o floare s-a cam dus! Că lumea noastră e prea ștearsă și parcă prea nepăsătoare...

N-o să răsară soarele c-o floare, știu, dar cu mai multe sigur dăm culoare! Și-am zis că-i numa' bun momentul să vin și eu cu o poveste, care se vrea o provocare!

Îți mulțumesc că ai ales să mi te alături și am încredere că împreună, cu pași mici, creștem frumos o gașcă faină de pitici! Și mai departe, cu toată încrederea, le vom preda ștafeta! Planeta asta nu-i o joacă, e casa noastră, a tuturor, fie că suntem oameni, insecte, animale ori plante!

Avându-ne pe noi exemplu, cei mici vor învăța să se implice și să dea din nou culoare!

Și-n loc de încheiere, eu am să-ți adresez o întrebare: Ce spui, plantezi și tu o floare?

Găsești o hartă la finalul cărții! E pentru tine, puiule de om! Gătește-o cum îți place ție, cu tempera, creioane colorate ori carioci, fă-i și o poză și roagă apoi, pe unul din părinți, să mi-o trimită pe Cărțile Anei! Și tot acolo aștept vești și despre planta ce le-o dăruiești albinelor!

**Cu bucurie,
Loredana**

Pe o planetă mică și colorată – Colora se numea – trăiau, nu chiar demult, niște făpturi tare simpatice.

Și odată ce pășeau acolo, dragul meu pui de om, te invitau la joacă zâne ori spiriduși ghiduși, păsări ce purtau mândre curcubeul în penaj, libelule cu aripi-evantai, arici sofisticăți și, dacă aveai noroc, și albine ce-și cărau polenul în buzunare pitite bine de ochii curioșilor.

E-o dimineață veselă de mai. Soarele-i pus pe șotii azi. Pare că joacă cucu-bau chiar la fereastra Liei.

Micuța zână se foiește și-mprăștie, pe lângă pat, părți mici din mușchiul de pădure care-i servea drept așternut.

Deschide mai apoi un ochi, imediat și pe celălalt, face un salt și, hooopa, jos din pat!

— luuupi, asta-i o zi chiar numa' bună...! grăiește în timp ce-și potrivește rochia grenă.

Dar Scai cel somnoros, care s-a pomenit c-un petic de așternut pe ochi, o ia nițel la rost:

— Tu nu știi să cobori frumos din pat? Și ce-ai de gând acu'? Nu-mi spune c-ai să-ți exersezi talentul la pian...

— Nu, Scai, nici vorbă de pian acum! Asta-i o zi chiar numa' bună pentru joc! Și am să plec degrabă-n poieniță. Hai, vii cu mine?

— Neah, strâmbă din nas ghemul maro. N-am chef acum, rămân să dorm...

— Nu știi ce pierzi, măi, ghemotoc țepos! Dacă te răzgândești...

— Știu unde te gălesc, mergi fără nicio grijă! o asigură ariciul și își vârî boticul sub pălăria Liei galben-păpădie.

Lia ieși cântând, salută câțiva fluturi, făcu cu mâna unei libelule și se opri apoi s-admire niște flori.

— Cât de frumoase sunt, le-aș lua pe toate-n cămăruța mea, dar locul lor este aici, știu de la mama mea!

Și, totuși, se gândi zâna, doar un boboc de floare... N-o să mă vadă nimeni, chiar așa!

Se aplecă cu grijă, privi în stânga și apoi în dreapta sa, nu era nimeni!

Acum este momentul, se încurajă mica făptură, prinse tulpina florii și, când s-o rupă, auzi așa:

— Hei, lasă floarea, ce-ai cu ea?

Zâna sări ca arsă de unde se afla.

— Scai, ia te uită! Să nu mai faci așa ceva! Doamne, ce sperietură am tras!

— Lia, ba tu să nu mai îndrăznești una ca asta! Mi-aș fi dorit să te găsesc aici c-o stropitoare, nu cu intenția să rupi o floare!

— Auzi, înfumuratule, nu-mi spui tu mie ce să fac! M-am săturat să-mi dai povețe, domnule Învățat! Ba că nu-i o idee bună să mă sui în liliac – mai ales când port rochii ori fuste, apoi să nu mai strâng iubite buburuze-n palma mea, să stau cuminte-n rând când coadă e la tobogan, să nu arunc gunoi pe jos...! Astea și încă multe altele. Și astăzi vii și-mi spui de flori, să nu le rup!?

Știam și eu, și n-aș fi rupt decât bobocul ăsta de bujor! Ce mare lucru ar fi fost, ce s-ar fi întâmplat?

Dar n-apucă Scai să răspundă, că fură prinși, ca într-un carusel, de-un vânticel venit de nicăieri...

Fffff, fffff, se auzi chiar lângă ei.

Ariciul își ciuli urechea. Părea că vânticelul se-ntețește și zice „fâl” acum. Exact așa: fâââl, fââl.

— Oh, Doamne, asta ce mai e? se minună, cu voce tare micul ghem. Știam că pe Colora nu-s vârtejuri d-alea, de fac prăpăd în calea lor! Am uitat cum le zice, ooof...

— Vorbești despre tornade, ariciule? se pomeni că îi răspunde o voce de aproape.

— Ăăăă, da, făcu ariciul ochii mari cât dudele. Tornade, da, așa le zice. Dar voi de unde-ați apărut? Și cine sunteți?

— Stați să descalez mai întâi. Și povestim îndată, dragilor, că de-aia am zburat cu libelula Luna înspre voi...

Lia și Scai erau muți de uimire. Cine era făptura asta, cu chip de zână, adusă în zbor de o libelulă? Și ce voia să povestească ea cu ei?

— Eu, începu zâna Lia cu voce tremurândă, eu n-am nimic de povestit! Nu te cunoaștem, eu sau Scai, așa că n-avem ce vorbi cu tine!

